

РЕШЕНИЕ

№ 5819

гр. София, 17.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 11.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **3612** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на А. С. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], в качеството му на едноличен търговец с фирма [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление на дейността [населено място], [улица] срещу решение № ПИ-37 от 01.03.2013г. на директора на ТД на НАП - С.. С оспореното решение е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 2280/2009/000005/09.07.2012г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

С жалбата се иска отмяна на оспорения административен акт като неправилен и незаконосъобразен. Основните доводи са, че по изпълнителното производство не са извършвани изпълнителни действия повече от две години, което е основание за прекратяването му по чл.433, ал. 1 т. 8 от ГПК. Правят се възражения за допуснати процесуални нарушения в хода на изпълнителното производство като нередовно връчване на постановлението на публичния изпълнител за налагане на обезпечителни мерки и на поканата за доброволно изпълнение. От датата на издаване на наказателното постановление на 03.05.2007г., което е изпълнително основание на образуваното изпълнително производство до датата на налагане на обезпечителните мерки с обжалваното постановление е изтекъл период от 5 години и вземането е погасено по давност. В хода на съдебното производство е постъпило писмено становище на жалбоподателя, в което са изложени мотиви за незаконосъобразност на

оспорения акт.

Ответникът по жалбата, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище за неоснователност на жалбата. Прави искане за потвърждаване на обжалваното решение, съгласно мотивите, изложени в него. Взemanето не е погасено по давност, изпълнителното дело е образувано в законовия двугодишен срок, приложими са разпоредбите на ДОПК. Претендира присъждане на разноски за съдебното производство.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 197, ал.2 от ДОПК, от надлежна страна срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

С постановление № 2280/2009/000005/09.07.2012г. на публичен изпълнител на ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Публично изпълнение”, офис „Б.” е наложен запор върху всички банкови сметки на жалбоподателя в лева и валута, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, влогове, депозити и суми, предоставени на доверително управление в ТБ [фирма]. Постановлението е обжалвано по административен ред като жалбата е оставена без уважение с решение № ПИ-37 от 01.03.2013г. на директора на ТД на НАП - С..

Съгласно нормите на чл. 197, ал. 1 – ал. 3 от ДОПК в настоящото производство предмет на съдебен контрол са както постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, така и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност – наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Оспореното решение № ПИ - 37/01.03.2013 г. е издадено от орган, който разполага с материална компетентност, съгласно чл. 197, ал. 1 от ДОПК – директорът на Териториалната дирекция на НАП - [населено място]. Решението е издадено в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 от ДОПК 7 - дневен срок.

Процесното постановление изх. № 2280/2009/000005/09.07.2012г. за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган – публичен изпълнител в ТД на НАП - С., съгласно правомощията, определени в чл.195, ал. 3 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

Не е допуснато нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 195, ал. 2 от ДОПК, обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. В случая публичното задължение не е платено в срока за доброволно изпълнение и събирането му без обезпечение ще е затруднено. Налице са законовите предпоставки за налагане на обезпечителна мярка. Налагането на обезпечение е свързано с опасността удовлетворението на публичното вземане да е невъзможно или да бъде значително затруднено, съгласно чл.195, ал.2 ДОПК. Преценката на възможното затруднение се прави при съпоставка между размера на задължението и наличните материални активи на длъжника. След като при

съпоставка между размера на задължението и наличните данни за активите се налага извод, че събирането на вземането може да бъде затруднено, законосъобразно са предприети действия за обезпечаване на вземането. Жалбоподателят не е погасил задължението доброволно и не е предложил имущество за обезпечаване на публичното вземане. Не е представил доказателства за направено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, съобразно чл.197, ал. 3 ДОПК.

Правилни са изводите на директора на ТД на НАП – С., че вземането е изискуемо и не е погасено по давност. Неоснователно е възражението за приложение на изпълнителното производство по ГПК. Предмет на принудително изпълнение е публично вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 7 от ДОПК по влязло в сила наказателно постановление НП № К-2814/03.05.2007г. на КЗП С.. Събирането на публичните държавни вземания се извършва по реда на ДОПК и ГПК в случая не е приложим.

Не е изтекла давността по чл. 82, ал. 1 във връзка с ал. 4 от ЗАНН. Наказателното постановление е обжалвано по съдебен ред и е потвърдено със съдебно решение № 313/02.08.2008г., влязло в сила на 02.09.2008г. От тази дата започва да тече срока по чл. 82, ал. 1 и ал. 4 за образуване на изпълнително производство за събиране на наложеното административно наказание „глоба”. Срокът е две години и е спазен, тъй като на 09.09.2009г. е образувано изпълнително дело № 2280/2009г. на АДВ за събиране на публичното вземане, установено с НП № К-2814/03.05.2007г. на КЗП – С.. Също така не е изтекла и давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК, съгласно която, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Наказателното постановление е влязло в сила на 02.09.2008г. и давността е започнала да тече на 01.01.2009г. като към 09.07.2012г. не са изтекли пет години, съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК.

Вземането не е погасено по давност и е изискуемо, предвид на което е спазена разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК относно изискванията към подлежащите на обезпечение публични вземания.

Не са допуснати нарушения по процедурата. Възражението за неправилно връчване на постановлението на публичния изпълнител е прието за основателно от АССГ, но не е възпрепятствало правото на жалбоподателя да оспори административния акт.

По изложените съображения, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на делото и заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал.1 ДОПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на директора на дирекция „ОДОП” сума в размер на 150 лв. (сто и петдесет лева) съгласно чл.7, ал.2, т.4 във вр. чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, Административен съд - София град, I - во отделение, 43 - ти състав
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата А. С. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], в качеството му на едноличен търговец с фирма [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление на дейността [населено място], [улица] срещу решение № ПИ-37 от 01.03.2013г. на директора на ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА А. С. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], в качеството му на едноличен търговец с фирма [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление на дейността [населено място], [улица] да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 4 ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: